

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (Przedstawiciele: C. Schiltz, pełnomocnik i P. Kinsch, adwokat)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa — Naruszenie art. 28 WE — Przepisy krajowe nakładające obowiązek przedstawienia wyciągu z rejestru handlowego dotyczącego sprzedawcy pojazdu w celu dokonania rejestracji używanych pojazdów uprzednio zarejestrowanych w innych państwach członkowskich w sytuacji, gdy pojazdy uprzednio zarejestrowane w Luksemburgu nie są poddane takiemu obowiązkowi — Przeszkoda dla swobodnego przepływu towarów — Brak uzasadnienia i proporcjonalności

Sentencja

- 1) Wymagając w drodze stosowania spornej praktyki przedstawienia wyciągu z rejestru handlowego lub równoważnego dokumentu zaświadczonego o wpisie sprzedawcy pojazdu jako prowadzącego działalność handlową w celu dokonania rejestracji pojazdów w Luksemburgu za wyjątkiem podmiotów prowadzących działalność handlową wpisanych w rejestrze Société Nationale de Contrôle Technique, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 28 WE.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Postanowienie Trybunału z dnia 8 kwietnia 2008 r. — Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH/Fels-Werke GmbH, Spenner-Zement GmbH & Co. KG, Komisja Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-503/07 P) (¹)

(Odwołanie — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych — Zapobieganie i zmniejszenie zanieczyszczeń — Republika Federalna Niemiec — Rozdział uprawnień do emisji — Okres 2008-2012 — Przesłanki — Indywidualne oddziaływanie aktu — Niedopuszczalność — Prawo do bycia wysłuchanym — Prawo do rzetelnego procesu sądowego)

(2008/C 142/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (przedstawiciele: H. Posser i S. Altenschmidt, Rechtsanwälte)

Inni uczestnicy postępowania: Fels-Werke GmbH, Spenner-Zement GmbH & Co. KG, Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: U. Wölker, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 11 września 2007 r. w sprawie T-28/07 Fels-Werke i in. przeciwko Komisji, w którym Sąd odrzucił jako bezzasadną skargę o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Republikę Federalną Niemiec za okres od 2008 do 2012 r. zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32) — Wymóg, aby zaskarżona decyzja dotyczyła danego podmiotu indywidualnie — Prawo do bycia wysłuchanym i prawo do rzetelnego procesu sądowego

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Saint Gobain Glass Deutschland GmbH ponosi koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 64 z dnia 8.3.2008.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2007 r. w sprawie T-86/05 K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 28 lutego 2008 r. przez K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG

(Sprawa C-90/08 P)

(2008/C 142/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG (przedstawiciel: adwokat D. Spohn)

Druga strona postępowania: 1. Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory), 2. Natália Cristina Lopes de Almeida Cunha, 3. Cláudia Couto Simões, 4. Marly Lima Jatobá

Żądania wnoszącego odwołanie

— całkowite stwierdzenie nieważności pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie T-86/05 oraz stwierdzenie nieważności pkt 2 sentencji tego wyroku i postanowienie, by OHIM poniósł całość własnych kosztów oraz całość kosztów poniesionych przez stronę skarżącą;

— obciążenie OHIM dalszymi kosztami postępowania.

Podtrzymanie żądań podniesionych w pierwszej instancji

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie R 0328/2004-1 w całości;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd Pierwszej Instancji oddalił skargę wnoszącego odwołanie na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z uzasadnieniem, że Wydział Sprzeciwów Urzędu prawidłowo zastosował zasadę 71 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95, odrzucając wniosek o przedłużenie wyznaczonego terminu do przedstawienia dowodu używania wcześniejszego znaku towarowego w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu, oraz że w niniejszym przypadku Urzędowi nie przysługuje swobodne uznanie w zakresie uwzględnienia przedstawionego przez wnoszącego odwołanie z opóźnieniem dowodu.

Odwołanie opiera się na następujących naruszeniach prawa wspólnotowego przez Sąd:

- 1) Sąd Pierwszej Instancji naruszył zasadę 71 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95, ponieważ dokonał niewłaściwej wykładni tego przepisu. Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił w szczególności, że rozporządzenie nr 40/94 nie zawiera żadnego uregulowania dotyczącego możliwych podstaw przedłużenia terminu. Nie uwzględnił on również, że miarodajny dla zasady 71 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 punkt w czasie nie został skonkretyzowany w wytycznych dotyczących postępowania w sprawie sprzeciwu, czy też innych przepisach wydanych przez OHIM, a zatem brak było jakichkolwiek możliwości wykładni w zakresie dopuszczalnych podstaw przedłużenia terminu. Sąd nie uwzględnił zatem w pełni stanowiącego tło stanu faktycznego tudzież dokonał błędnej wykładni zasady 71 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95.
- 2) Sąd Pierwszej Instancji naruszył też ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie odniósł się do przedstawienia przez wnoszącego odwołanie stanu faktycznego, zgodnie z którym w momencie złożenia wniosku o przedłużenie terminu nie istniało żadne uregulowanie i żadna wcześniej dokonana wykładnia, na które można by powołać się przy formułowaniu wniosku o przedłużenie terminu. Z uwagi na to, że wnioskowi o przedłużenie terminu towarzyszyło uzasadnienie, Sąd był zobowiązany wskazać, jakie były podstawy prawne, by stwierdzić, że uzasadnienie wniosku o przedłużenie terminu należało uznać za niewystarczające.
- 3) Sąd Pierwszej Instancji naruszył przepis art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 poprzez dokonanie jego błędnej wykładni, zgodnie z którą OHIM nie przysługuje swobodne uznanie w zakresie uwzględnienia w postępowaniu w sprawie sprzeciwu z opóźnieniem przedstawionego dowodu. Nie

uwzględnił on, że na Izbie Odwoławczej ciąży obowiązek korzystania z przysługującego jej zakresu swobodnego uznania i obowiązek ten nie jest wyłączony przez przepisy art. 43 rozporządzenia nr 40/94 i zasadę 22 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 28 lutego 2008 r. — Wall AG przeciwko Stadt Frankfurt am Main, Frankfurter Entsorgungs- und Service GmbH (FES)

(Sprawa C-91/08)

(2008/C 142/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wall AG

Strona pozwana: Stadt Frankfurt am Main, Frankfurter Entsorgungs- und Service GmbH (FES)

Interwenient uboczny: DSM Deutsche Städte Medien GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrażoną również w art. 12, 43 i 49 WE zasadę równego traktowania oraz wspólnotową zasadę niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową należy interpretować w ten sposób, że wynikający z nich dla organów władzy publicznej obowiązek przejrzystości polegający na otwarciu na konkurencję procesu udzielania koncesji na usługi poprzez zachowanie odpowiedniego poziomu jawności oraz na umożliwieniu kontroli bezstronności postępowań przetargowych (zob. wyroki Trybunału z dnia 7 grudnia 2000 r. w sprawie C-324/98 Telaustria, pkt 60 do 62, z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie C-231/03 Coname, pkt 17 do 22, z dnia 13 października 2005 r. w sprawie C-458/03 Parking Brixen pkt 46 do 50, z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie C-410/04 ANAV, pkt 21 i z dnia 13 września 2007 r. w sprawie C-260/04 Komisja przeciwko Włochom, pkt 24) wymagają, aby prawo krajowe przyznawało konkurentowi, którego oferta została odrzucona, roszczenie o zaniechanie grożącego naruszenia tego obowiązku i/lub o zaniechanie trwającego naruszenia?